

STUDIEKREDS – i efteråret 2024

Over 4 mandage: 9. september – 23. september – 7. oktober – 21. oktober i Algade 10 kl. 19 - 21 vil vi sammen snakke om hovedværket:

Min tunge vandring – en beretning fra personkultens tid af Jevgenija Ginzburg.

Anna Libak skrev om værket: *”Når det er gået over i litteraturhistorien som en klassiker og i sin tid blev storrost af alle fra Hannah Arendt til Heinrich Böll, så er det, fordi det handler om, hvad et menneske er, når civilisationens fernis skrælles af.”*

Ginzburg fortæller om årene under Stalins Store Terror, hvor hun blandt en af forfærdelig mange millioner borgere blev anklaget, manipuleret, anholdt, ydmyget, deporteret – kortsagt udrenset – og fik stemplet: fjende af folket! Ginzburg var historieektor på universitetet i Kazan, overbevist kommunist og var klar til at gå i døden for sagen! Hun troede i begyndelsen, at hun kunne få anklagen som “kontrarevolutionær forbindelse” ændret ved at opsøge de centrale myndigheder og få dem til at forstå, at sådan forholdt det sig slet ikke – at der ikke var noget at komme efter... men det gik også op for hende, at det samtidigt ville være at miskreditere Stalin. Stalin havde sat tal på, hvor mange der skulle anklages i hvert distrikt over det ganske Sovjetunionen, som var det en 5-årsplan ... og dette kunne ingen sætte sig ud over.

Ginzburg overlevede på grund af sin *”grådige interesse for livet i alle dets afskygninger, selv dets forvrængning, grusomhed og dumhed”* – sådan blev hun i øjeblikke afledt fra sin egen lidelse. Ginzburg husker mange år senere en tysk kvinde: 57 år – Lidija – arresteret for 3. gang – *”fanatisk tilhænger af syvendedagsadventisternes sekt”* – og beskriver – jeg citerer: *”Endnu i dag ser jeg tydeligt for mig hendes store, brune øjne, fyldt med fortættet fortvivlelse. Når jeg så ind i disse øjne, mindedes jeg en fortælling (af Leonid Andrejev) om den opstandne Lazarus. I fortællingen berettes, hvorledes alle sad til bords og frydede sig over opstandelsens under, men Lazarus sad iblandt dem og betragtede alle med det samme udtryk i øjnene som Lidija, fordi han allerede havde erfaret, hvad det vil sige at dø”*.

Efter 18 år, hvor af en stor del i den mest uforsonlige del af Sibiriens Kolyma-region, rehabiliteres Ginzburg i 50'erne. Hun skriver sine erindringer, som aldrig bliver antaget ved et forlag, men i stedet cirkulerer som undergrundslitteratur kaldet *samizdat* og bliver et af de mest læste værker. I 60'erne kommer et eksemplar til Vesten, hvor det bliver oversat.

Man skal på ingen måde lade sig afskrække af bogens tykkelse. Ginzburgs beskrivelser, registreringer og analyser er fremragende. Vi præsenteres for både smerte og sorg, men også for håb og humor.

Mail til Henriette Pedersen på hp@km.dk for yderligere information og tilmelding.